

ประจักษ์

ม.ล.ปนัดดา ตีพิมพ์ ๑

ท่านผู้อ่านที่เคารพ

‘ประจักษ์’ ที่เพิ่งเปิดตัวไปในฉบับที่แล้วได้รับการตอบสนองมาบ้างพอชื่นใจ แต่เจ้าของคอลัมน์ก็หวังปริมาณของผลงานที่จะส่งมาเพิ่มขึ้น เพิ่มขึ้น อีกนะครับ

‘ประจักษ์’ ในฉบับนี้ขอเปิดประตู “เขียนตามแต่ใจ” ของ คุณชอุณหิ บุญยาภินันท์ ในชื่อ “ลำปางหลวงห้วงอาลัย” ขอเชิญก้าวล่วงครับ

โงงประจักษ์ขุดสอดเกี่ยวฟ้า
วิหารหลวงนวงธรรมล้ำสุนทร
ด้วยหัวใจใสสะอาดปราศโมหะ
ดูคับคั่งนั่งนิ่งทั้งหญิงชาย
บุญเราเอ๋ยเคยสร้างแต่ปางไหน
สยบกายแทบพื้นดินถิ่นนาบุญ
เสียดายเอ๋ยจะจากไกลให้หวนโหย
ยอดพระธาตุเสียดฟ้าอลังการ
ขอแรงบุญหนุนนำประจำจิต
ดาลให้ลูกคนผู้อยู่แดนไกล

เหล่านาคายิงเขี้ยวเสี้ยวสยอน
เวียงละคอนร่มเย็นไม่เว้นวาย
มาคารวะพุทธธาตุไม่ขาดสาย
น้อมใจกายสักการะพระพุทธรูป
จึงนำให้มาประสบพบสิ่งสุนทร
น้ำตาอุ่นเอ่อล้นทันดวงมัลย์
แด่ดินโดยเจียนจะปลงส่งสังขาร
อกสะท้านจิตสะทกตกอาลัย
หมายบุญชิตพุทธองค์สิ้นสงสัย
ย้อนมาให้หัวลำปางหลวงห้วงอาลัย

เจ้าของผลงานฝากฉันทานุมัติมาให้วิจารณ์ได้อย่างเต็มที่ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เป็นเวลาและโอกาสที่จะค้นคว้าหาคำตอบเกี่ยวกับสถาปัตยกรรมอันเป็นเอกลักษณ์ของล้านนา ก็หวังว่าจะได้มา “พูด-คุย” กันในครั้งต่อไป

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

เพียงอยากให้พวกเราได้สังเกตว่า ผู้แต่งได้ลงท้ายบทที่ 4 ว่า ‘ตกอาลัย’ เมื่อมาถึงบทที่ 5 ซึ่งเป็นบทสุดท้าย คำสุดท้ายของวรรครับคือ ‘สงสัย’ คำสุดท้ายของวรรครองคือ ‘แดนไกล’ คำที่ 3 ของวรรคส่งคือ ‘ไหว’ และคำสุดท้ายคือ ‘อาลัย’ ซึ่งทั้งหมดใช้สระอัยทั้งสิ้น ในกรณีนี้ถือเป็นสัมผัสซ้ำ เพราะส่งมาด้วย “อัย” รับด้วย “อัย” แล้วส่งต่อไปด้วย ‘อัย’ อีก การแก้ไขในลักษณะเช่นนี้ทำได้โดยเปลี่ยนคำสุดท้ายของผลงานจากคำว่า ‘อาลัย’ เป็น ‘อาวรณ์’ ก็จะถูกต้องทั้งฉันทลักษณ์และความ

เมื่อวันที่ 14 กุมภาพันธ์ที่ผ่านมาได้มีโอกาสรับรู้และพบเห็นพฤติกรรมของวัยรุ่นทั้งจากสื่อและจากตัวตนจริง เป็นพฤติกรรมที่แสดงความเปลี่ยนแปลงมากขึ้นที่จะข้ามขั้นตอนที่เหมาะสมตามธรรมชาติและประเพณี หากจะเปรียบกับผลไม้ก็คงอยากจะถูกก่อนห้าม ดังนั้นข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า ความรักมีความงามอยู่ในตัว แต่ความรักบางประเภทก็ควรต้องใช้เวลาในการบ่มเพาะอยู่เช่นกัน

ขอฝาก “คำประพันธ์วันนี้” ชิ้นที่ 1 ชื่อ ‘จะเสียดาย’ เชิญครับ

เมื่อเป็นเด็กเขาวัววัยไร้เดียงสา
แต่เมื่อความไร้เดียงสาจากไป
แววตาซื่อมองโลกสวยด้วยความใส
เท้าเตาะแตะเดินกะมำฟกซ้ากาย
เปลี่ยนมือนุ่มนิ่มละไม่ไห้กร้านกล้า
เปลี่ยนรอยยิ้มสดใสไร้ราคะ
จึงอยากบอกเด็กน้อยในวันนี้
เพราะเมื่อความไร้เดียงสาจากไป

ฉันทอคอยวันเวลาเป็นผู้ใหญ่
ฉันทเรียนรู้อ...เข้าใจ...และเสียดาย
กลับซ่อนไว้ด้วยมายานำใจหาย
เจ็บเพียงปลายเสี้ยวเล็บเจ็บตอนนี้
เปลี่ยนวาจาไม่ประสาเป็นเสียดสี
เป็นยิ้มที่เคลือบแคลงแฝงเลศนัย
จงอย่าคิดแรงรีเป็นผู้ใหญ่
เจ้าจะรู้...จะเข้าใจ...จะเสียดาย

จากการสังเกตความเป็นไปโดยรอบในขณะนี้ ผู้ร่วมงานที่เป็นผู้สอนก็กำลังคร่ำเคร่งกับการออกตรวจข้อสอบ ผู้เรียนก็หน้าดำอุ้มกับรายงานและตำราเรียน หลายต่อหลายคนพ่นคำว่า “เฮ้อ!” ออกมาพร้อมกัน โดยไม่ได้นัดหมาย ฝากความรู้สึกดีๆ มากับงานชิ้นที่ 2 นี้แล้วพบกันใหม่ฉบับหน้า สวัสดีครับ

เหนือยนักพักเสียก่อนนอนสักงีบ
ราตรีกาลผ่านสู่เพื่อผู้คน
ปิดความคิดปล่อยจิตว่างวางความวุ่น
หยุดกังวล...หยุดกังวล...หยุดอาวรณ์

ฝันเร่งรีบเกินไปใช่เป็นผล
เก็บกมลอ่อนล้าหลับตานอน
เอียงหน้าหนุนอิงแนบซบแอบหมอน
นอนเสียก่อน...แล้วพรุ่งนี้...จะมีแรง